

Llibre il·lustrat Ignasi Blanch & Àngel Burgas

No em demanis la Lluna

Amb una presentació elegant i acurada, com ens té acostumats l'editorial Libros del Zorro Rojo, tenim a les mans un poema de Neruda amb dibuixos d'Odriozola: un text bonic de llegir i unes il·lustracions boniques de mirar. Què llegim? Algú, enfilat al pis més alt d'un gratacel, agafa un estel lluminós i se l'endú a casa seva. El fulgor de l'estel no passa despercebut a veïns i conciudadans. La possessió de l'estel empeny a la ruïna la vida del lladre, i acaba deixant-lo al riu, que se l'emporti.

Què podem interpretar? Hi ha somnis que ens van massa grans; que hem de viure d'acord amb les nostres possibilitats. Potser amb ambició, però també amb responsabilitat i coherència. Hem d'acceptar que els somnis impossibles estan fets perquè els visqui algú altre. La vida posa les coses a lloc.

Què veiem? Odriozola ens sorprèn amb un treball espacial. No són ja els personatges sobre el buit, sinó els personatges intervenint en una ciutat, en unes habitacions (portes, miralls, mobles i estructures arrodonides) i, tot i que normalment els personatges condicionen els espais en els seus dibuixos, aquí, acompanyant el poema de Neruda, els carrers, els edificis, els boscos, interactuen amb ells, i s'enriqueixen els uns als altres. Odriozola treballa amb la impressió de diversos papers tacats sobre el dibuix, creant textures delicioses que estampa arreu i que brillen (mai més ben dit) en l'efecte lluminós de l'estel robat: petites empremtes amb formes orgàniques i vegetals que reverberen, espectaculars, al voltant del personatge central, l'innocent lladre de somnis. Juga amb l'equilibri cromàtic entre els tons foscos i freds (ocres, negres, grisos i verds) de l'espai, i els càlids i pastels dels personatges, als quals, amb la mateixa tècnica de l'estampat fent pressió amb papers i teles prèviament tacades de pintura, guarneix amb peces de disseny tèxtil.

Amb una sàvia distribució dels buits damunt dels quals s'escriu el text, Odriozola il·lustra a doble pàgina, de vegades amb composicions que busquen la perspectiva, el pas de la ciutat geomètrica a la natura, dels vianants identificables als peixos homogenis, fins que l'estel/somni es transforma en riu/somni, subtil i inabastable, etern i abstracte, democràtic, al cap i a la fi, com imagina Neruda que és la felicitat en la seva oda.*

Oda a un estel

Poema de Pablo Neruda
Il·lustracions: Elena Odriozola
Traducció: Marta Ponzoda
Libros del Zorro Rojo
Barcelona/Madrid, 2009
Preu: 12,90 euros
Pàgines: 24

Els més venuts a les llibreries

↑ situació respecte a la setmana passada 1 setmanes seguides en llista

FICCIÓ		
1	Perdona però vull casar-me amb tu Federico Moccia COLUMNA	03 =
2	Xocolata desfeta Joan-Lluís Lluís LA MAGRANA	01 ↑
3	Sang vessada Asa Larsson COLUMNA	04 ↓
4	Egosurfing Lucia Ramis DESTINO	02 ↑
5	Olor de Colònia Sílvia Alcàntara EDICIONS DE 1984	31 ↓
6	La reina en el palau dels corrents d'aire Stieg Larsson COLUMNA	05 =
7	Bulevard dels francesos Ferran Torrent COLUMNA	01 ↑
8	Invisible Paul Auster EDICIONS 62	10 ↓
9	Aurora Boreal Asa Larsson COLUMNA	05 ↓
10	La humiliació Philip Roth LA MAGRANA	01 ↑

NO FICCIÓ		
1	Plats trencats: banquers, polítics i ciutadans Francesc Sanuy LA MAGRANA	01 =
2	El factor humà John Carlin EDITORIAL	03 =
3	Memòries. Temps de construir Jordi Pujol PROA	02 ↑
4	Què pensa Josep M. Ballarín? Mònica Fulquet DÈRIA	01 ↑
5	Monzó: com triomfar a la vida Julia Guillamon GALAXIA GUTENBERG	02 ↑
6	L'ofici de viure bé gaspar Hernández DESTINO	05 ↓
7	No tindràs collons de fer-ho Jordi Pons BASE	01 ↑
8	La força d'un somni Albert Puig PLATAFORMA	01 ↑
9	La ciutat del Born Albert Garcia Espuche AJUNTAMENT DE BCN	02 ↓
10	Una burgesia sense ànima Francesc Vilanova EMPÚRIES	01 ↑

Amb la col·laboració de les llibreries: Abacus, Bertrand, Casa del Llibre, Catalònia, Documenta, La Central, Laie, Ona, Proa Espais (Barcelona), Llibreria 22 (Girona), La Gralla (Granollers), Caselles (Lleida), Robafaves (Mataró), La Rambla (Tarragona), La Tralla (Vic) i L'Odissea (Vilafranca del Penedès)

SI...?

LLUÍS LLORT

Rasputin

si el penis colossal que està exposat dins d'un pot de formol en un museu d'erotisme de Sant Petersburg no fos el de Rasputin (1869-1916)?

I si les relacions (sexuals) amb la tsarina Alexandra no fossin certes (tot plegat, enveges d'un poble a punt per iniciar una gran revolució)? Potser sí que satisfecia desenes de devotes de l'alta societat russa, però només per la via mística de l'oració. ¿I si la seva mort no hagués estat de dolent de pel·lícula? Recordem que els assassins van ser un príncep i un duc, perquè després diguin que els aristòcrates no fan mai res! Per com van ser de maldestres, però, demostra que estan acostumats que els facin la feina. I els verins. I les pallisses. I disparar trets a un cos inert i llançar-lo a les aigües del Neva on, segons els forenses, Rasputin va morir finalment ofegat (i maleint la ineptitud aristocràtica).

Si ara fos viu, amb la barba retallada i després de donar volum als seus cabells llardosos, segur que gràcies a la mirada hipnòtica seria l'amo de les audiències de la tele. O polític. O actor porno. O tot alhora.

Moltes llegendes que envolten l'existència de Rasputin, però, no han estat corroborades pels estudiosos, que tenen més certeses sobre faraons egipcis de fa 3.000 anys. El pitjor és que si un personatge tan enigmàtic, influent i críptic com Rasputin no hagués existit, els de Boney M no li haurien pogut dedicar una cançó de tornada encomanadissa i en la qual, per cert, es riuen del mort i dels russos que el vetllen.*